

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanego

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 6 października 2006 r., z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "E." w B.

przeciwko Z. Z.

o nakazanie rozbiórki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 czerwca 2007 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od Z. Z. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej "E." kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Pozwany Z. Z. wniósł osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 6 października 2006 r., którym oddalona została jego apelacja wniesiona od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 czerwca 2006 r. uwzględniającego powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej „E.” o nakazanie rozbiórki. W odpowiedzi na skargę strona powodowa domagała się jej odrzucenia oraz zasądzenia od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 300 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zasada ta nie odnosi się jedynie do osób określonych w paragrafie drugim tego przepisu. Także więc w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zachodzi konieczność wykazania się zdolnością postulacyjną, analogicznie jak dotychczas w postępowaniu kasacyjnym, czy też zażaleniowym. Wniesienie skargi przez stronę, która nie ma zdolności postulacyjnej czyni skargę niedopuszczalną (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77 oraz postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2000 r., V CZ 113/00, nie publ.). Z tego względu skargę pozwanego wniesioną przez niego osobiście należało uznać za niedopuszczalną z „innych przyczyn” w rozumieniu art. 424⁸ § 1 k.p.c. i odrzucić bez wezwania na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. do naprawienia tego uchybienia. Niezachowanie przymusu adwokacko-radcowskiego nie stanowi braku formalnego, a zatem wada ta nie podlega usunięciu w trybie przewidzianym w ostatnio wskazanym przepisie (por. powołane postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1997 r., a także nie publ. postanowienia SN z dnia 23 maja 2001 r., V CZ 52/01, z dnia 29 kwietnia 2003 r., V CZ 41/03 oraz z dnia 23 lipca 2003 r., II CZ 63/03).

Mając powyższe na względzie, za bezprzedmiotową należało uznać ocenę skargi pozwanego pod kątem spełnienia pozostałych przesłanek, od których zależy

jej dopuszczalność, gdyż wynik tej oceny pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.